

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Monomeles Protodikeio Serron (Grekland) den 8 februari 2019
— WP mot Trapeza Peiraio AE**

(Mål C-105/19)

(2019/C 148/19)

Rättegångsspråk: grekiska

Hänskjutande domstol

Monomeles Protodikeio Serron

Parter i det nationella målet

Klagande: WP

Motpart: Trapeza Peiraio AE

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 6.1 i direktiv 93/13 ⁽¹⁾ tolkas på så sätt att den innebär att en processuell offentlighetsreglerad regel inrättas som kräver att nationella domstolar, även i det skede där de är skyldiga att utfärda en betalningsorder, ex officio prövar huruvida ett avtalsvillkor är oskäligt som gäller mellan en leverantör och en konsument, med beaktande av följande: i det grekiska rättssystemet, i enlighet med artiklarna 623, 624, 628 och 629 i civilprocesslagen (kodikas politikis dikonomias), föreligger det inte någon sådan skyldighet och dessutom utfärdas betalningsordern inom ramen för ett icke kontradiktoriskt förfarande efter en formell kontroll av handlingar, däribland kreditavtalet, det är den grekiska staten som är behörig att utfärda en betalningsorder, betalningsordern är omedelbart verkställbar, på grundval av vilken leverantören efter tre (3) dagar kan inleda ett verkställighetsförfarande som inte kan vilandeförklaras?
- 2) Ska artikel 6.1 i direktiv 93/13 tolkas på så sätt att den innebär att en processuell offentlighetsreglerad regel inrättas som kräver att nationella domstolar inte utfärdar betalningsorder när det lagts fram dokumenterad bevisning för den domstol som utfärdar betalningsföreläggandet som visar att krediterna följer av allmänna avtalsvillkor (CCG) som redan har förklarats ogiltiga, eftersom de är oskäliga, i tidigare domstolsavgöranden, i samband med talan om förbuds föreläggande som väckts av konsumentorganisationer och som följer av ministerbeslut Z1-798/25-06-2008 (FEK B 1353/11-07-2008), som innehåller ett nationellt register över oskäliga avtalsvillkor [i ändrad och kompletterad lydelse i ministerbeslut Z1-21/17-01-2011 och vilket förvaltningsdomstolen (Symvoulío tis Epikrateias) förklarade förenligt med avgörande nr 1210/2010, efter att ha beaktat dels avgörandena nr 1219/2001 och nr 430/2005 av förvaltningsdomstolen (Areios Pagos), avgörandena nr 5253/2003 och 6291/2000 av appellationsdomstolen i Aten (Efetío Athinon), avgörandena nr 1119/2002 och nr 1208/1998 av domstolen i första instans i Aten (Polymeles Protodikeio Athinon), vilka redan är slutgiltiga, och avgörandet nr 961/2007 av Polymeles Protodikeio Athinon, med avseende på den del som är slutgiltig, dels den omständigheten att verkningarna av den rättskraft som dessa avgöranden har är av överordnat allmänintresse med avseende på en välfungerande marknad och konsumentskydd (artikel 10.2 i lag 2251/1994); genom nämnda ministerbeslut beslutades att "det är förbjudet att i de avtal som föreskrivs mellan kreditinstitut och konsumenter inkludera allmänna avtalsvillkor som redan har förklarats oskäliga i slutgiltiga rättsliga avgöranden med avseende på åtgärder som vidtagits av konsumentorganisationer" och däri angavs de allmänna avtalsvillkor som redan förklarats ogiltiga, då de är oskäliga, som en följd av kollektiva åtgärder som vidtagits av konsumentorganisationer mot banker i deras egenskap av tjänsteleverantörer], vid beaktande av att det är domstolar som är behöriga att utfärda

betalningsorder — närmare bestämt Eirinodikeia (fredsdomare) och Protodikeia (domstolar i första instans) — och att betalningsordern utgör en omedelbart verkställbar titel på grundval av vilken tjänsteleverantören efter tre (3) dagar kan inleda ett verkställighetsförfarande som inte kan vilandeförklaras?

- 3) Ska artiklarna 6.1, 7.1 och 8 i direktiv 93/13 tolkas på så sätt rättskraften för avgöranden genom vilka talan om förbudsförelägganden bifalls som väckts av konsumentorganisationer mot tjänsteleverantörer medför det ytterligare kravet — i syfte att avgörandena ska vara allmängiltiga (*erga omnes*) (i enlighet med artikel 10.20 i lag nr 2251/1994) — att parterna ska vara desamma och så även de faktiska och de rättsliga omständigheterna, såsom följer av den nationella processrätten i artikel 324 i civilprocesslagen (kodikas politikis dikonomias), med den följd att rättskraften för avgöranden genom vilka kollektiva talan om förbudsförelägganden bifalls inte får utsträckas till att omfatta och gälla för varje enskilt fall där en nationell domstol har att pröva en talan som väcks av en konsument mot en tjänsteleverantör?

(¹) Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Cour administrative (Luxemburg) den 12 februari 2019 — Lux-aviation SA mot Ministre de l'Environnement

(Mål C-113/19)

(2019/C 148/20)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour administrative

Parter i det nationella målet

Klagande: Luxaviation SA

Motpart: Ministre de l'Environnement

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 12.3 i direktiv 2003/87/EG (¹), i vilken det föreskrivs att medlemsstaterna ska se till att verksamhetsutövarna överlämnar sina utsläppsrätter, jämförd med artikel 41 i stadgan, i vilken principen om en god förvaltningssed stadgas, tolkas så att den innebär att den behöriga nationella myndigheten ska genomföra enskilda kontroller av att skyldigheten att senast den 30 april det berörda året överlämna utsläppsrätterna uppfylls, när denna myndighet har behörighet att utöva tillsyn över ett begränsat antal operatörer, i det aktuella fallet 25 verksamhetsutövare på nationell nivå?
2.
 - a. Ska en ofullbordad överlämning av utsläppsrätter, såsom den som är aktuell i förevarande mål, där verksamhetsutövaren har förlitat sig på en elektronisk bekräftelse på att överföringsprocessen slutförts, tolkas så att den, hos denna verksamhetsutövare i god tro rimligen kan ha gett upphov till berättigade förväntningar med avseende på att vederbörande hade slutfört det överlämnande som föreskrivs i artikel 6.2 e i direktiv 2003/87/EG?
 - b. Kan den berättigade karaktären hos dessa förväntningar, mot bakgrund av svaret på den andra tolkningsfrågan, anses vara mer styrkt för en verksamhetsutövare i god tro när, under föregående övervakningsår, den nationella myndigheten spontant kontaktat denna verksamhetsutövare för att, några dagar före utgången av den frist som föreskrivs i artikel 6.2 e i direktiv 2003/87/EG, erinra om att förfarandet för överlämnande av ännu inte hade slutförts och således låta vederbörande rimligen anta att den hade uppfyllt sina överlämningskyldigheter för det pågående året i avsaknad av en direkt kontakt från samma myndighet påföljande år?
 - c. Kan principen om skydd för berättigade förväntningar, mot bakgrund av de svar som lämnats på de två föregående frågorna, analyserade individuellt eller tillsammans, tolkas så att den utgör ett fall av force majeure som gör det möjligt att helt eller delvis undanta en verksamhetsutövare i god tro från den påföljd som föreskrivs i artikel 16.3 i direktiv 2003/87/EG?